

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e166536/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

som jeg mener, er aldeles forfærdigt, saalænge man ikke har et Deportations-System, saaledes at man kunde rent grundigt, et Princip, der vil frelse Istedet for at skulle og udbyde den gamle Hævedom, der allerede har boaret saa ditte Krager for Menneskeheden. Det maa blive Spørgsmaalet, om man, for at faae en Arme, der, som man mener, er uden Smitte og Ryste, vil føre en Uendelighed og Ulykke over Koster, derfor man vil føre dette Princip consequent igennem; thi da ser jeg ikke rettere, end at man da holder ikke i andre Forhold der taale Mennesker, der have fortrædt sig, om de end forresten senere vare nok saa tilfældige — Samfundets Øre er da vel ligesaa god som Menneskets.

Jeg maa derfor slette mig til, hvad der i denne Sag er utvial af det 11te fongevolgte Medlem og af den ærede Rigsdagsmand for Christianstads, ligesom jeg stemmer for det af dem stillede Forandringsforslag.

Bundrup: Det har ogsaa forekommet mig mindre heldigt, at § 7 har fremtredt den Betydelse, at de der omhandlede Personer ere udelukkede fra Tjenesten, til den Straf, der er bleven dem paalagt, Istedet for at sætte den til Bestaaenheden af deres Forbrydelse. Det er vel saa, at de Personer, som jussess med offentlig Arbejde, i Regelen kunne forudsættes at have gjort sig skyldige i Lovovertrædelser, der ligesom den offentlige Mening ere vanærende; men deres dog ogsaa erindres, at der gjøres mange Overtrædelser, der ligeledes ere vanærende, som ikke straffes med offentlig Arbejde, men med Bængel paa Band og Brød, og fra den Side betraget kan man ikke sige, at Paragraphens Bestemmelser ere fuldstændige, medens et er ligesaa vist, at der ogsaa kan paavises mange Tilfælde, hvor Personer gjøre sig skyldige i Lovovertrædelser, der ikke ere vanærende, men som dog ere belagte med offentlig Arbejde, og fra den Side betraget kan man sige, at Paragraphens Bestemmelser gaar for vidt. Det forekommer mig derfor, at man ikke kan nøgte, at Paragraphen saaledes som den er affattet, ikke blot udelukker Personer fra Afgang til Krigshæren, som den ikke burde nægte dem, men ogsaa gjør Personer Afgang til Hæren, som ikke burde have Afgang dertil. Dette er den Grund, hvorfor jeg agter at stemme for det af det ærede 11te fongevolgte Medlem stillede Forandringsforslag, da jeg neppe troer, at denne Lovændringsskæmmelse deres vil være.

Schad: Da saamange Talere have udtalt sig for det under Nr. 1 foreslaede Amendement, finder jeg Udfordring til, udtæls paa Grund af det Kjenndskab, jeg maatte har til nogle af de omhandlede Forhold, at udtale mig kortelig derom. Det forekommer mig, at Betragtningssaaend af disse Forhold i det Hæte taget har været noget Hærd; jeg skal navnlig henholde mig til det Foretrag, der meent gik ind paa Sagen, nemlig det, som blev holdt af den 11te fongevolgte Rigsdagsmand (David). For det første selles han vistnok, naar han, med Hensyn til den Indvending, som blev gjort mod de af ham citerede Tal, bemærkede, at det var ligegyldigt, om man, naar man først gjorde liere, gjorde det med Røng eller Haa. Denne Erntning er i sin Almindelighed ganske rigtig, men vedkommer ikke Sagen; thi hvad der forelægges, og hvad der ingenlunde er ligegyldigt, er, om man, naar man citerer Tal i Rigsforsamlingen, ikke skal citere dem fuldstændigt og neigtigt.

Det Andet, jeg har Indvendinger imod, er den ærede Rigsdagsmands Omtale af de Domme, der ere overgaaede yngre Forbrydere; han frembrævede navnlig, at der var flere, der vare blevene dante til offentlig Arbejde for høit ubetydelige Forfælder, som at have stjaalet Kjølsner eller dørlige. Vi have ingen Paragraph i vor Lovgæ-

ning, der dommer Høit til Straf af offentlig Arbejde eller til andre haarde Straffe for noget Saadant; i det af ham citerede Tilfælde maa derfor den egentlige Forbrydelse have været noget Uafentligt, hvorefter den maa have staaet i Forbindelse med Indbrudstyveri eller være fæet under quodlibetende Omstændigheder. Man har ogsaa her holdt sig til en uafentlig Side ved Sagen. Fremdeles er det urigtigt, naar man fra disse enkelte Data søger en Indvending mod denne Paragraph. Det er imod vor Straffeforsøgning i Almindelighed, man fra dem kan hente Grundene; og denne maa vistnok erkjendes at være i høit Grad forsæftlig paa dette Øbsted. Men Spørgsmaalet om dens Forandring forelægges jo ikke; Spørgsmaalet er, om det er rigtigt, naar man nu har en saadan mangelfuld Straffeforsøgning, da i et enkelt Forhold at betragte den som ikke erkjendende, at betragte Forbryderne som om de vare udtraadte af virkelig gode og forbedrende Straffeanstalter. Hvor urigtigt, hvor skæftigt er det ikke, saaledes at ville løsrive en enkelt Deel fra det Hele, og i den stet ikke at tage Hensyn til det almindelige Forhold? Nei, man maa her tage Hensyn til det i Almindelighed Skæftende, til Forholdene, saaledes som de ere, til Forbryderne, saaledes som de ere, naar de gaar ud af Straffeanstalterne, og endelig til vor Arme, saadan som den er. For denne vilde det være meget skæftigt, dersom Forbryderne, som det er foreslaact, skulde gaar ind i den, om endog kun i anden Gløst; thi Soldaterne af anden Gløst opholde sig jo og særdes liant de Dørlige. Men Enhver, der hender Noget til Forholdene i vor Arme, ved, hvor skæftigt Indvirkning det kan have paa et Compagni, naar deri er endog blot eet slet Individ; og man kan liant her sige, at et eneste Hærd, som det hebet, kan smitte den hele Hærd. Det er forbausende, hvorefter Indvirkning een eneste rigtig freldig eller — det er for godt et Død — een eneste rigtig freldig Dørlige har paa den hele Commando.

Dg nu med Hensyn til de Paagjældendes Stilling i Armeen. Den vil just blive saadan, at Forslaget Hæftigt foreskæft. Erly om Børnepigten bliver almindelig, vil dog det første Antal Soldater blive udført af den simpleste Gløst; men kan denne da ventes at have den Uovilling, den meget høie Grad af Dannels, der udføres for med uheldet Hæft at kunne see bort fra de ytre foreliggende Facta, og blot see paa den virkelige foreliggende Saadhed, til at kunne Hæfte mellem den, som blot er stemplet, og den, som er virkelig slet? Nei, den Forbryder, der kommer ind i Armeen, vil uden Hensyn til hans virkelige Uoverlighed blive foragtet fast af alle sine Kammerater. Det er bejndt nok, hvorledes navnlig Bønderne, set gennem flere Generationer, ventligeholde Egenytte paa saadanne, og Soldaterne ere i høit Grad færdige for den Art Paavirkning. De Forbrydere, som komme ind i Armeen, ville der slet sig meget ilde tilmod; det vil ikke være deres Selvsæft, men snarere blive dem fast en Art Hælsede, saaledes at lese mellem Kammerater, der ved alle Leiligheder ville ytre Foragt for dem. Det er ikke Raaden, hvorefter man skal omvende disse Høit, at sætte dem ind blandt den Gløst af Samfundet, der maatte er meget fordomfuld, eller overhovedet mellem Høit, der ikke ville have dem. Nei, man skal, som det er yttret af Gjerring Amts Dørlige Rigsdagsmand (Nyholm) sate dem træffe sig tilbage i Stilleb lang bort fra det Sød, hvor de have begaaet deres Forbrydelse, at de der igjen kunne forføne sig med Samfundet. Da jeg saaledes maa anse dette Forslag som i sit Hæsten urigtigt, som skæftigt for Armeen, og som ude af Stand til at freldiggjøre det humane Formaal, det har stillet sig, maa jeg stemme derimod.

(Høitstet.)